

Pokud se tkne způsobu, jak naložit s prodejní provisi, exekucí postiženou, má důchodkový úřad, na místě, by vydal provisi trafikantovi odečtením z tržové ceny tabákových výrobků, ji zadržeti a do schránky exekučního soudu odevzdati. Vzhledem k obsahu tohoto dvorského dekretu jest právní náhled rekursního soudu o povaze zmíněné prodejní provise trafikantů právně mylným, takže důvod, z něhož rekursní soud rekursu vyhověl, neobstojí. Druhým důvodem, v rekursu povinné strany proti povolení exekuce uplatňovaným, že povinnému jako trafikantu-invalidovi jest prodejní provise dovolena jen jakožto důchod vyživovací a zaopatřovací, se rekursní soud důsledkem svého mylného právního názoru vůbec nezabýval. Bude proto na něm, by se nyní obíral i tímto důvodem, vyšetřil, zda jest povinný válečným poškozencem ve smyslu zákona ze dne 8. dubna 1919, čís. 199 sb. z. a n. a pak, přihlížeje k ustanovením zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, čís. 39 sb. z. a n. a k prováděcímu nařízení ze dne 7. prosince 1922, čís. 363 sb. z. a n. a opatře si po případě od příslušných úřadů i další vysvětlení v příčině této otázky rozhodl, zda platí pro prodejní provise dlužníka omezení exekuce dle §u 36 zmíněného zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n., čili nic.

Čís. 4831.

Sudiště dle §u 99 j. n.

K založení sudiště dle §u 99 j. n. stačí kterýkoliv, byť i sebe menší majetek, jmenovitě i pohledávka, ač-li není mezi stranami spornou.

R.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, R I 232/25.)

Žalobce domáhal se na žalovaném cizozemci zaplacení za vymalování obrazu a odůvodnil příslušnost pro žalobu, zadanou u tuzemského soudu jeho bydliště, tím, že žalovanému přísluší proti žalobci nárok na vydání obrazu. Námitku místní nepřislušnosti soud prvního stupně zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žalovaný popírá, že u žalobce objednal obraz v tvrzené ceně, a zdráhá se obraz přijmouti a zaplatiti. Nároku na vydání předmětu nelze použiti k odůvodnění sudiště dle §u 99 j. n., když jsoucnost tohoto nároku ve sporu o zaplacení mzdy za zhotovení onoho předmětu jest popřena. (Neumann str. 279, Gl. U. 1049, 7626, sbírka 2842).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Je pravda, že k založení sudiště majetku ve smyslu §u 99 j. n. stačí kterýkoliv, byť i sebemenší majetek, jelikož zákon ve směru tom nerozlišuje. Může jím tedy býti i pohledávka, nanejvýš i nárok na vydání věci. Ale pohledávka tato nesmí býti mezi stranami spornou tak, že teprv rozhodnutím ve věci hlavní se objeví, zda vskutku jest po právu, jinak by se rozhodnutím o námitce nepřislušnosti soudu předbíhalo rozhodnutí ve věci hlavní. V projednávaném případě jest předmětem žaloby nárok na odměnu za dílo. Než žalovaný popírá, že dílo (olejovou kopii), za které

žalobce žádá zažalovaných 6000 Kč, objednal, tvrdě, že objednal obraz za 2000 Kč, nikoli však za 6000 Kč, a že proto jeho dodání nežádal a žalobci zůstavil, by jej prodal někomu jinému. Pak-li žalovaný obrazu, o který jde, neobjednal, nemá ani nároku na jeho dodání. Jen pro případ, že tato námitka neobstojí, bylo by lze mluvit o žalobcovu nároku na vydání objednaného díla. O námitce této nelze však rozhodnouti ve sporu incidenčním, neboť tím by se předbíhalo rozhodnutí ve věci hlavní. Z toho plyne, že tu o majetek ve smyslu Šu 99 j. n. nejde a že napadené usnesení je správné. Že žalobce nedomáhá se přímo soudního nálezu, že nárok žalovaného na vydání obrazu není po právu, nepadá na váhu; rozhodným jest, že rozhodnutím otázky, zda onen nárok jest po právu čili nic, předbíhalo by se rozhodnutí hlavní věci, jak právě bylo doličeno. Není pravda, že žalovaný ve sporu popřel jen výši žalobcova nároku, jak patrně nejen z jeho námítky, že obrazu, jehož zaplacení žalobce se domáhá, neobjednal, nýbrž i z konečného jeho návrhu, by žaloba byla zamítnuta.

Čís. 4832.

Nežalují-li nebo nejsou-li žalováni v š i c h n i přihlášení dědici neodevzdané pozůstalosti, není pozůstalost ve sporu řádně zastoupena (§ 477 čís. 5 c. ř. s.), leč že byla pohledávka některým z dědiců uznána; tu stačí, uplatňuje-li věřitel svou pohledávku jen proti dědicům, ji neuznavším.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, R I 234/25.)

Žalobce domáhal se na pozůstalosti po Olze F-ové, zastoupené přihlášeným dědicem Josefem F-em, zaplacení pohledávky. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením, počínajíc doručením žaloby, pro zmatečnost a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci učinil opatření k odstranění nedostatku řádného zastoupení žalované pozůstalosti a dále po zákonu jednal. Důvod y: Výtka zmatečnosti je odůvodněna. Žaloba byla podána na pozůstalost Olgy F-ové a byla doručena toliko žalovanému Josefu F-ovi, s ním bylo jednáno a řízení skončeno, Josef F. není však jediným přihlášeným dědicem, neboť jak se zjišťuje, přihlásila se za dědičku ze zákona vyjimečně také Hermína F-ová a byla její přihláška na soud přijata dne 19. října 1922, tedy v době před podáním žaloby ze dne 18. ledna 1923. Pozůstalost, jakmile se k ní přihlásí dědici, jest jimi představována a sice všemi, což plyne z §§ 547 a 550 obč. zák. Dědicové jsou pokládáni za jedinou osobu a tím způsobem také zastupují pozůstalost, tedy všichni hromadně. Je-li pozůstalost žalována, může každý dědic předsevzít za pozůstalost procesní úkony, kteréž pak působí pro celou pozůstalost, poněvadž dědicové ji jen představují, ale ručí jeden za všechny a všichni za jednoho, dokud pozůstalost nebyla odevzdána, a každý z nich může tedy za pozůstalost jednat. Ovšem není každý dědic nucen, za pozůstalost do sporu se pustiti, ale každému musí býti dána možnost k tomu, jinak není pozůstalost náležitě zastoupena. Jakmile však není některá strana zastoupena ve sporu náležitě, jest tu zmatečnost dle Šu 477 čís. 5 c. ř. s., poněvadž vedení sporu nebylo do-